לגברים! לא לגברים! לא לגברים! לא לגברים! לא לגברים! לא

בישולים

פונץ' לא נורמלי

במסיבות הכי פצציות, מזמינים אותי, מפיסטו, להכין את הפונץ'. יצא לפונץ' שלי שם של ממטכל אינסמאנט, והוא טעים לא רגיל. זה בושה איך שהעסק הגרנדיוזי הזה כל־כך פשוט. אבל אני לא מתעקשת להסביר את זה. למה שלא יחשבו איזה מוישה גרויס אני?

מכינים אותו לתוך פיילה דקורטיבית מזכוכית, כזו שמיועדת לפונץ', או סיר־אדירים באמת שאינו עשוי אלומיניום. שמים בתוך זה מצקת, והחברה מוזמנים להערות אל תוכם מצד־רוח פלאים.

לא נעים להזכיר, אבל חוץ ממצד־רוח דליקטס, זה מאפשר חיסכון משמעותי בוויסקי למיניהם. החמורים המוזמנים ל־מסיבות היום התקדמו פלאים מ„הקוניאק מדיצינאל" שהיה פעם שיא ההמפרי בו־גרט.

הטעים־טעים הזה, הוא יופי של כופר־נפש למשקאות היותר יקרים. שתגוח דע־תכם. זה לא עד כדי כך זול בהכנה, אבל הכמות האדירה המתקבלת מאזנת את החשבון.

להכין חצי כמות, אתם אומרים? בומבה של רעיון חסכוני, אבל אני רוצה לראות אתכם פותחים קופסאות שימורים שלמות, ומשתמשים רק בחצי. איפה החיסכון פה? איך תשמרו את זה למסיבה הבאה? תק־פיאו? אח! איזו קטנוניות.

אז זה מה שעושים:

הולכים למכולת. קונים צינצנת גדולה של קומפוט דובדבנים חמוצים מרומניה או מבולגריה; קופסת שימורים גדולה של אננס; קופסת שימורים גדולה של חצאי־אגסים, וקופסת שימורים גדולה של חצאי אפרסקים; שלושה בקבוקים (עכשיו זה בא בקרטנים כמו חלב עמיד) של מיץ תפוזים; 2 בקבוקי יין עבדת אדום, או אדום עתיק (אין פשוט אדום יותר בזול, וזה מה שצריך. איך היין הוא יותר בזול, ככה הוא יותר רשע.) סוכר, קינמון, ניצני ציפורן, וודקה זולה, ותפוז ענק על קליפתו.

פותחים את כל צרופי הקומפוט האלה (ואלה בלבד!), חותכים אותם לפיסות בגודל חצי פלח תפוז. שמים אותם בקערת הפונץ' עם הסירופ שלהם. בסיר קטן מבשלים חצי כוס סוכר, פלוס שתי כוסות מהמיץ־פז הזה, פלוס שטוחה קינמון, פלוס כף שטוחה ניצני ציפורן. מבשלים תוך בחישה עד שרותח, ועוד חמש דקות כדי לסחוט מהציפורן כל מה שהוא יודע.

על הליפתנים שבקערת הפונץ' שופכים את שני בקבוקי היין האדום, את הסירופ עם התבלינים שבישלנו, שארית המיץ שבקופסה, ועוד שתי קופסות (ביחד זה שלושה מיץ), ומוסיפים לעסק וודקה לפי הטעם. הרבה וודקה — יוצא פונץ' חריף, לגיבורים. מעט וודקה — יוצא פונץ' עדין. אם מתוק לכם מדי (לשונאי מתוק מוצהרים בלבד) תוסיפו עוד יין אדום. אבל שונאי המתוק יודעים כבר לבד להוריד לעצמם כל סוכר שבא במירשמים. טוב. נו.

מערבבים הכל בבחישה, חותכים תפוז על קליפתו לעיגולים אופקיים בעובי של 1 סנטימטר (כמו פרוסות סלאמי) ונותנים להם לצוף על פני הפונץ'. מעמידים את הקערה. הבולמוס שייווצר סביבה בתחי־לת־משך־יום הפונץ' שווה הנצחה. אין מה לעשות נגד העסק הזה. זה פשוט טעים.

ונשפים נוסח פאריס עם שפירונים, ומיכ־תבים מובחרים בעזרת החדרנית מקציני צבא יפי־תואר אבל אסורים (גויים, נו) ועם שורה כמו „אני מקווה ששלומך בקו הבריאות" שהיוותה את שיא האור־גזמה ועיקרה של האבנטורה הנפשית הלא ממומשת.

„מהבית" של הסבתא שלי היה גם להידק באהבה מטורפת לדלפון יפה־תואר, לשרוף את כל עולמה העשיר מאחו־ריה, וללכת אחריו — מפרנס גרוע אבל מאהב נפלא. שתיין ועז נפש, הילד הניצחי של החיים, הולל ומנאף ידוע, ששום דבר לא לקח אותו מסבתי, אפילו לא ההתנהגות שלו — חוץ מהנאצים.

אבל מאיפה הגעתי עד פה? אה כן. מהטיליה. צמח המרפא. ברומניה, הסיפור של „נייצ'ר סטוץ" עובד חזק. יום אחד באמת אכתוב על סבתא שלי. היא סיפור מהסרטים. טוב, גם אמא שלי. אבל היא ממחלקת פורטנוי.

הקיצר, הולכים לבית־מירקחת. כל בית מירקחת נורמלי מחזיק את שלי הטיליה. קוראים לזה Flores tiliae argenteae באנגלית שמן Linden. מאה גרם עולים מכסימום 600 לירות. אז אל תקנו מאה גרם. תקנו פחות. גם זה יספיק. אחר־כך לוקחים פינצ'אן, וממלאים אותו מים בכ־מות של שתי כוסות. שופכים בפנים כף גדושה עלי טיליה. מבשלים ברתיחה עשר דקות עד שכל החוכמה עוברת מהעלים למים. לוקחים מסננת קטנה, שופכים דרכה את העסק לכוס אדירים, וממתיקים בדבש. החום הורג אמנם כמה יסודות מחסנים בדבש הזה, אבל עדיין רוב הכישרונות הטובים נשארים עימו גם אחרי השריפה. שותים את הפלא הזה, ורוח אלוהים מתחילה לשוט על פני המים. זה עוזר במכה!

מאז יצא לי להציל טכנאי מכוונות־כביסה שהשמיע לי קולות משונים ומו־כרים מתוך תוף הכביסה, ואיזה עשרים בני־אדם מינימום הבטיחו לקרוא לבנם הבכור על שמי, לכבוד ההצלה. אני בכל זאת לא חושבת שהרבה זכרים יסתובבו עם שם „אודטה" כי החיים עובדים על חוקים אחרים.

מה שמזכיר לי — איך איש אחד בא לרופא ובפנטומימה היסטרית הסביר לו שיש לו עצם בגרון. הרופא הוציא, הציל אותו, ונשאל כמה כסף הוא רוצה. „אלפית ממה שרצית לשלם לי כשהיתה העצם בגרונך"... מהחיים. מהחיים.

לטיליה הזו יש ריח בושם של צוף מתוק ומשכר. אבי געוזנוב חבר"ה. ולא לזרוק את המירשם. לעולם אין לדעת מאיפה קופץ השפן.

עיצוב

סיפריה מזכוכית

מי שנמאס לו מהברדק בספרים ורוצה סיפריה הגונה, כזו שתסדר לו את הבית ביופי, שילך על זכוכית ביטחון מוקשית. אלה פלטות הזכוכית התפוסות במחבר כרום שכזה. מי אומר שזה טוב רק לבוטיקים? השקיפות של הזכוכית נותנת תחושת מרחב וניקיון רב, והספרים כמו עומדים באוויר.

הזכוכית הזו חזקה, ואין שום מניעה להרכיב את הסיפריה מקטעים קצרים (לאורך קיר שלם), המקוטעים עם דפנות זכוכית, להגברת חוזק הקונסטרוקציה. דו־פן הזכוכית גוזל בין הספרים מקום כשל חוברת דקיקה, והספרים עומדים כמו בטור ארוך וקומפקטי.

רצוי לערוך שני „מיגדלים" מתאי זכו־כית עד התיקרה, ובאמצע שולחן כתיבה. התאים האלה נראים כמו קופסאות נע־ליים פתוחות שמעמידים אותן. זאת אומרת — מארבעה צדדים ודופן אחורי יש פלטות זכוכית. אם יש ציפוי לבד, שטיח יפה, או צבע סיד כהה ואלגנטי על הקיר שהסיפריה מסתירה, כדאי לעשות גם את דופן הזכוכית האחורי שקוף. האפקט המתקבל הוא אווירי ויפהפה. אולם אם הקיר מסוייד לבן משעמם, ניתן להרכיב זכוכית־מראה בתור דופן אחורי. דבר המסתיר את הקיר המשעמם, נותן תחושת עומק והמון המון הידור. כן! לסיפריה! מי אמר שרק בבר המשקאות זה בסדר?

פלטות הזכוכית האלה באות בגדלים סטנדרטיים, ואין פשוט מהן להרכבה בעלת העסק, זו אחת יהודית, אסטרו־נאוטית עם דוקומנטים, שמתחפשת לבן־אדם מיושב. יש לה מישפחה גורמלית, עם ארוחות סדירות ועם הכל, אבל זה הכל עניין של הסוואה. הבאמת שלה יודע לפתוח בקלפים (כן! שתבלבלו לה את

כף חוכמת העולם
אינסטינט

המוח עד שתתרצה. היא יודעת!) כל רב קבליסט שנמצא בעיר נותן אצלה בבית הרצאות, וכלי מיני אנשים חד־פעמיים מיוחדים, שיש להם פטנטים ותורות לתי־קון נפש — מוצאים את הכתובת שלה.

נו, כשהתחביב של הבעל בית הוא כזה, גם החנות נראית ככה: מלא קטלוגים של הוצאות נכבדות שעוסקות רק בתורת הנסתר, ומהן אפשר להזמין מעדנים. מי שרוצה לפתוח בקאריירה משגשגת של מכריז מוסמך שלי „מיסכן יה מיסכן!

שקיפות, אוריריות, ניקיון
בנה בעצמך עם זכוכית

עצמית. הן באות על בסיס פורמאיקה לבן או שחור (השחור הרבה יותר אלגנ־טי) ואין שום צורך בחיבור לקירות. העסק הזה צומח מהריצפה. דופקים עם פטיש גומי קטן את הפלטות לתוך חריצי כדור כרום קטן, שמחזיק את כל הסיפור, כמו פופאי.

כדאי מאוד ליישם את פלטות הזכוכית האלה גם לחדרי ארונות. השקיפות מאפ־שרת גישה נוחה, ואיתור מידי של כל בגד. אין עובש, אין חרקים, אמריקה! הזכוכית הזו (מדובר על זכוכית הביטחון) היא בעלת חוזק של 1.200 ק"ג לסמ"ר, ומדף בגודל 40×40 נושא בקלות עומס של חמישה עשר קילו.

תחזוקת הניקיון של העסק היא רגילה. פעם בשנה, לפני שבאים אורחים מנו־פחים, נותנים „ויש" עם מגבת נייר.

ישנם כשלושה יצרנים שמהם בלבד ניתן להשיג את העסק. מודוגלס שקיבל את פרס עיצוב המוצר 1981, ומשתמש במחבר העגול עם שנים־עשר כיווני הת־חברות, ולוחות זכוכית־ביטחון כנוהל קבע. ישנו סכנוספירה, וישנו יצרן בשם רוזנ־בליט, שגם אצלו, אולם רק לפי בקשה מיוחדת, ניתן להשיג זכוכית ביטחון. את כתובתם ניתן למצוא בדפי־זהב, בערך הראשון של רהיטים, או במדפים למיש־רד, גם כן בדפי־זהב. התחדשו.

ספר

הוראות לנכשף מתחיל

כל מי שיודע מי זו רחל מפתח־תיקווה, וצילה מבת־ים, וסופי מיפו, ורחל בניו־יורק, יכול בשקט לעבור לשלב של מתקדמים. זאת אומרת, שאחרי שהוא גמר את כל שוק המשכפות הפרטי, הוא בהחלט יכול להתחיל לעשות משהו יותר פרודוקטיבי מאשר לשלם את מיטב מש־כורותיו לכישרוניות האלה, שעיקר ותמ־צית ה„טשן" איתן מסתכם במישפט „מיס־כן! יה מיסכן! איזה צרות שעברו עליך בחיים!"

נו, אחרי פתיח שכזה, מובן שהקליינט נמס כמו רכיכה בשמש. הן במכה ראשו־נה הצליחו להגדיר את תמצית חייו! והוא אפילו לא פתח את הפה, ולא אמר מילה!

אחר־כך המתפעם התורני רוצה לדעת מה עם כסף. תיכף אומרים לו. תראה. כסף לא יהיה חסר לך אף פעם. כסף יבוא אליך, וכסף ילך. שוב בינגו! טוב. אז המשהו היותר פרודוקטיבי מאשר לש־לם את הכסף להן, זה להתחיל לעשות זאת בשיטת עשה זאת בעצמך. ואם כן, צריך ספר הוראות למתחילים.

בעסק הזה יש ספרים חנטאריש, ויש ספרים הגובלים בקבלה. באנגלית יש מיבחר אדיר. בעיברית, לא כל־כך. ובכל זאת. הענף הזה מתעורר גם בארץ. לאט, אבל בטוח. מי שמצוי כעת בתקופה של „ראש" כזה דווקא, אסטרולוגיה, כף יד, כף תחת, יש לי שתי כתובות בשבילו בתל־אביב. יכול להיות שיש גם בירו־שלים, אבל מאז עזבתי את ירושלים, היא לא בדרך שלי למכולת. נא להודיעני חידושים ירושלמיים. מתחייבת לפרסם. טוב נו. שיהיה גם חיפה.

הקיצר, חנות אחת מתמחה בעניינים האלה, זה ביוחנן הסנדלר 4. השניה, שמכילה את הכי הרבה מיכמנים, זה ברמת־השרון, ברחוב סוקולוב 53. קוראים לה תרות מלשון תורות.

בעלת העסק, זו אחת יהודית, אסטרו־נאוטית עם דוקומנטים, שמתחפשת לבן־אדם מיושב. יש לה מישפחה גורמלית, עם ארוחות סדירות ועם הכל, אבל זה הכל עניין של הסוואה. הבאמת שלה יודע לפתוח בקלפים (כן! שתבלבלו לה את

איזה צרות שעברו עליך בחיים!" יתחיל לעשות זאת עם קניית הספר ניחוש ה־עתיד.

מה הם מבטיחים בפנים? המון. קריאה בקפה, פשר החלומות, אבני־חן, כירונומיה וכירומנטיקה, שיטות ניחוש עתיקות, פר־נולוגיה — חקר בליטות הגולגולת (יש לי דוד עם אבטיח למחקר לא רגיל!) ניחוש על־פי קוביות אבני דומינו, נומרו־לוגיה, תורת המיספרים, ניחוש על־פי קלפים, אסטרולוגיה, אסטרולוגיה סינית, מולוזופיה (תורת נקודות החן) ומה אתם רוצים עוד, בעד 1600 לירות מיסכנות.

עכשיו נזכרתי בסיפור. נראה איך אני מעמידה אותו בלי להזדקק לשם המפורש, כי העורך שלנו מסכים לפרסם תמונות של כל מיני גוויות מארכיון המישטרה, אבל הוא לא מרשה לאזכר בעיתון שם של אבר פנימי אחורי מסויים, כי זה פוגע בטעם הטוב. אז פעם אחת — פעם אחת כאב למישהו הדבר הזה. אמרו לו שים תרופה מרגיעה — שם. לא עזר. אמרו לו שים שמן זית — שם. לא עזר. אמרו לו שים קומפרסים שם. לא עזר.

הגיע למומחה גדול. אמר לו: שים קפה, ותתכופף. שם קפה ותתכופף. תראה, אמר המומחה, אני רואה נסיעה, וצריך לבוא לך מיכתב... פיכס! פיכס! מגעיל.